27/10/2021

ΒΕΡΟΙΑ: Παράκληση ενώπιον του ιερού λειψάνου του Αγίου Δημητρίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Τρίτη 26 Οκτωβρίου το απόγευμα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον Εσπερινό και στην Παράκληση του Αγίου Λουκά του Ιατρού στον Ιερό Ναό του στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας.

Στην Ιερά Ακολουθία τέθηκε σε προσκύνηση τεμάχιο Ιερού Λειψάνου του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου του Μυροβλύτου, το οποίο φυλάσσεται στην Ιερά Μονή.

Η Ιερά Ακολουθία μεταδόθηκε απευθείας στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως, την αντίστοιχη σελίδα στο Facebook και τον ραδιοφωνικό σταθμό «Παύλειος

Λόγος 90,2 FM».

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων:

Ψάλαμε ἀπόψε, ὅπως κάθε Τρίτη, τήν Παράκληση τοῦ ἁγίου Λουκᾶ, ἀρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως τοῦ ἰατροῦ καί θαυματουργοῦ, ἐνώ--πιον τοῦ ἱεροῦ καί χαριτο-βρύ-του λειψάνου του, ἀλλά καί ἐνώ-πιον τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ μυ-ροβλύτου, τοῦ ὁποίου τήν ἔν-δο-ξο μνήμη ἑόρτασε σήμερα ἡ Ἐκ-κλη--σία μας.

Εἴχαμε, λοιπόν, διπλῆ τή χάρη καί ἡ εὐλογία, γιατί καί οἱ δύο ἅγιοι εἶ-ναι μεγάλοι ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας καί εἶχαν πλούσια τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τά ἄπειρα θαύματα, τά ὁποῖα ἐπιτε-λοῦν καί οἱ δύο χάριν τῶν πιστῶν.

Διότι δέν ἔχει σημασία ἄν οἱ δύο ἅγιοι, ὁ ἅγιος Δημήτριος καί ὁ ἅγι-ος Λουκᾶς, ἔζησαν σέ ἐντελῶς δια-φο-ρε-τικό τόπο καί χρόνο, ὁ ἕνας στή Θεσσαλονίκη τόν 3ο αἰώνα καί ὁ ἄλλος στή Ρωσία τόν 20ο αἰώνα. Καί οἱ δύο ἔδωσαν τήν ἴδια μαρ-τυ-ρία, τή μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ Χρι-στοῦ, σέ ἕναν κόσμο ἄπιστο καί ἄθεο, καί ὑπέμειναν ὁ κάθε ἕνας τό δικό του μαρτύριο γιά χάρη τοῦ Χρι-στοῦ.

Καί ἡ ἀπόδειξη ὅτι δέν ὑπάρχει διαφορά ἐξαιτίας τοῦ τόπου καί τοῦ χρόνου εἶναι ἡ

χάρη τήν ὁποία ἔλαβαν καί οἱ δύο ἀπό τόν Χριστό καί κυρίως ἡ χάρη τῶν θαυμάτων καί τῶν ἰαμάτων, τά ὁποῖα ἐπιτε-λοῦν μέχρι σήμερα διά τῶν ἱερῶν τους λειψάνων.

Ποιό εἶναι ὅμως τό κοινό στοιχεῖο πού συνδέει τούς δύο ἁγίους μας, τόν ἅγιο Λουκᾶ καί τόν ἅγιο Δη-μή-τριο;

Ἄς ἀκούσουμε τί λέγει σχετικά σέ μία ὁμιλία του ὁ ἅγιος Λουκᾶς γιά τούς ἁγίους.

«Ὅλοι οἱ μάρτυρες, οἱ ὅσιοι, οἱ ἅγιοι καί οἱ ὁμολογητές, ὅπως ὁ ἀπό-στολος Παῦλος, ἀτένιζαν τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ καί συσταυρω-νόταν μαζί του. Στίς καρδιές τους ἦταν χαραγμένα τά λόγια τοῦ πρω-τοκορυφαίου ἀποστόλου: “τά ἄνω φρονεῖτε, μή τά ἐπί τῆς γῆς. ἀπε-θά-νετε γάρ, καί ἡ ζωή ὑμῶν κέ-κρυ-πται σύν τῷ Χριστῷ”.

Οἱ ἅγιοι», συνεχίζει ὁ ἅγιος Λου-κᾶς, «εἶχαν πάντοτε κατά νοῦν καί τόν λόγο τοῦ ἀποστόλου: “εἴπερ συμ-πάσχομεν ἵνα καί συνδοξασθῶ-μεν”, καί ἐπεδίωκαν μέ ὅλη τους τήν καρδιά νά ὑποφέρουν γιά τόν Χριστό, γιά τήν ὕψιστη ἀλήθεια, γιά τήν ἀγάπη, γιά τό οὐράνιο φῶς. Σκοπός τους ἦταν νά ἀκολουθοῦν τόν Χριστό καί νά εἶναι πάντοτε μαζί του. Γι᾽ αὐτό καί ὅλοι οἱ λογι-σμοί, ὅλες οἱ ἐπιδιώ-ξεις τοῦ μυα-λοῦ καί τῆς καρδιᾶς τους στρεφό-ταν στό πῶς νά ἀκο-λου-θήσουν τόν Χριστό, διότι μπρο-στά στά μάτια τους βρισκόταν ἡ ἀσυνήθιστη ὑπό-σχε-ση τοῦ Χριστοῦ ὅτι: “ὅπου εἰμί ἐγώ, ἐκεῖ καί ὁ διά-κονος ὁ ἐμός ἔσται”, ἀνώτερη τῆς ὁποίας δέν ὑπάρχει.

Γι᾽ αὐτούς ὁ κόσμος ἔγινε μισητός. Δέν εἶχαν ἀνάγκη κανενός εἴδους ψυχαγωγίας, κινηματογράφους, θέα-τρα, κονσέρτα, συζητήσεις», συνε-χίζει ὁ ἅγιος Λουκᾶς. «Ὅλα αὐτά τούς φαινόταν ξένα καί ρηχά. Ἄρχισαν νά παρατηροῦν ὄχι τόν κόσμο καί τήν ὀμορφιά του ἀλλά τό βάθος τῆς ψυχῆς τους. Καταπιά-στηκαν ὄχι μέ τήν ἀπόκτηση τῶν ἐγκοσμίων ἀγαθῶν, οὔτε μέ τήν τακτοποίηση τῆς ἐπίγειας ζωῆς τους ἀλλά μέ τήν κάθαρση τῆς καρ-διᾶς τους», καί μέ τόν τρόπο αὐτό ἔγιναν ἄξιοι τῆς χάριτος τοῦ Χρι-στοῦ. Ἔγιναν διάκονοί του καί εὐ-ρί-σκονται ἐκεῖ, ὅπου εὑρίσκεται καί ὁ Χριστός. Εὑρίσκονται στή βα-σιλεία τοῦ Θεοῦ ἀλλά καί μετα-ξύ τῶν ἀνθρώπων, ὅπως καί ὁ Χρι-στός, καί θεραπεύουν μέ τή χάρη τους τίς ἀσθένειές μας, παρα-κι-νώ-ντας μας μέ τόν τρόπο αὐτό νά μι-μηθοῦμε τό παρά-δειγ-μά τους καί νά ἀκολουθήσουμε καί ἐμεῖς τόν Χριστό, ὅπως καί ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐπιβεβαιώνουν μέ τή ζωή, μέ τό μαρτύριο καί μέ τά θαύματά τους ὅτι “Ἰησοῦς χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας-”.

Καθώς ἑορτάσαμε σήμερα καί ἑορτάζουμε ἀκόμη τή μνή-μη τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Δη-μη-τρίου τοῦ μυροβλύτου, διότι αὔριο εἶναι ἡ ἑορτή τοῦ ἁγίου Νέστορος, ὁ ὁποῖος εἶναι μαθητής τοῦ ἁγίου Δημητρίου καί συνδέεται ἄρρηκτα μέ τή ζωή καί τό μαρτύριό του, ἀντί γιά κάποιο θαῦμα τοῦ ἁγίου Λουκᾶ, τό ὁποῖο λέμε κάθε Τρίτη, θά ἤθελα νά σᾶς μεταφέρω ἕνα ἀπό τά πολλά θαύματα τοῦ ἁγίου Δημη-τρίου, τό ὁποῖο διασώζει τόν 13ο αἰώ-να ὁ Ἰωάννης Σταυράκιος.

Ἕνας ἄνθρωπος πού κατοικοῦσε στήν Ἀδριανούπολη ἔχασε ἀπό κά-ποια ἀσθένεια τό φῶς του. Ἔχο-ντας ἀκούσει γιά τά θαύματα τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἀποφάσισε νά τα-ξιδεύσει στή Θεσσαλονίκη γιά νά προσκυνήσει στόν ναό τοῦ ἁγίου καί νά τοῦ ζητήσει νά τόν θερα-πεύ-σει.

Ὅταν εἶπε τή σκέψη του στούς δι-κούς του, ἐκεῖνοι ἀντέδρασαν καί προσπάθησαν νά τόν πείσουν ὅτι ἦταν ἀδύνατο ἕνας ἄνθρωπος τυ-φλός, ὅπως ἐκεῖνος, νά κάνει μία τόσο μεγάλη ὁδοιπορία, πού ἦταν δύσκολη ἀκόμη καί γιά κάποιον πού ἔβλεπε.

Ὁ ἄνδρας ἐπέμενε καί τελικά ξε-κίνησε. Ὅπως ἦταν φυσικό δυσκο-λευόταν πολύ, σκόνταφτε, ἔπεφτε, ἀλλά δέν ὑποχωροῦσε καί συνέχιζε παρά τίς ταλαιπωρίες.

Ἀφοῦ περ-πά-τησε δύο ἡμέρες ὁ ἅγιος Δημή-τριος, πού ἔβλεπε τήν προσπάθειά του, τόν λυπήθηκε, καί τοῦ ἐμφα-νίσθηκε ἔφιπ-πος καί πρό-θυμος νά τόν συνοδεύσει στήν πορεία του.

Καθ᾽ ὁδόν τόν ρώτησε, σάν νά μήν ἤξερε, ποῦ πηγαίνει μόνος, καί ὁ τυφλός τοῦ ἀπήντησε ὅτι πηγαίνει στόν τάφο τοῦ μεγάλου Δημητρίου γιά νά θεραπευθεῖ. «Εἶναι πολύς καί δύσκολος ὁ δρόμος πού ἔχεις νά κάνεις», τοῦ εἶπε ὁ ἅγιος Δημή-τριος, γιά νά ἀκούσει τήν ἀπά-ντη-ση τοῦ τυφλοῦ ὅτι, ἀκόμη καί ἄν χρειαζόταν δύο χρόνια νά περ-πατᾶ μέχρι νά φθάσει, θά τό ἔκανε.

Τότε ὁ ἅγιος τοῦ εἶπε νά ἀνέβει στό ἄλογό του γιά νά ξεκουρασθεῖ λίγο καί μέ

θαυμαστό τρόπο μέσα στήν ἴδια ἡμέρα τόν ἔφερε στόν ναό του στή Θεσσαλονίκη.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν ἡ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Δημητρίου, καί στό ναό του ὑπῆρχαν πολλοί οἱ προ--σκυνητές πού συνω-θοῦντο καί δημιουργοῦσαν θόρυ-βο. Ἔτσι ὁ τυ-φλός νόμισε ὅτι ὁ ἄν-θρωπος πού τόν συνόδευσε μέ τό ἄλο-γο, καί δέν ἤξερε ὅτι εἶναι ὁ ἅγιος Δημήτριος, τόν ἐξαπάτησε, καί ἀντί νά τόν φέ-ρει στήν Θεσσα-λονίκη, τόν γύρισε πίσω στήν ἀγο-ρά τῆς Ἀδριανου-πό-λεως. Γι᾽ αὐτό καί ἄρχισε νά φω-νάζει διαμαρτυ-ρό-μενος γιατί δῆ-θεν τόν ἐξαπά-τη-σε.

Καί ὅταν κάποιος τόν ρώτησε τί ἔπαθε καί φωνάζει καί ὁ τυφλός τοῦ ἐξήγησε τήν αἰτία, ἐκεῖνος τοῦ εἶπε: «Τρε-λάθηκες, ἄνθρωπέ μου; Βρίσκεσαι μέσα στόν ναό τοῦ ἁγίου Δημη-τρίου στή Θεσσαλονίκη καί ἐσύ λές ὅτι εἶσαι στήν ἀγορά τῆς Ἀδρια-νου-πόλεως καί κάποιος ἔφιπ-πος σέ ἐξαπάτησε;»

Ἔκπληκτος ὁ τυφλός ἔμεινε ὧρες σιωπηλός. Ὅταν συνῆλθε, μέ δά-κρυα στά μάτια ἀλλά καί χαρά ζη-τοῦσε ἀπό τόν ἅγιο Δημήτριο τή θεραπεία, ἔχοντας τή βεβαιότητα, ἀπό ὅσα εἶχαν προηγηθεῖ, ὅτι θά ἀποκτήσει τό φῶς του.

Ἐνῶ, λοιπόν, προσευ-χόταν, τόν πῆρε ὁ ὕπνος καί τότε εἶδε τόν μάρ-τυρα πού τοῦ εἶπε: «Δέν θά γνω-ρίσεις αὐτόν τόν ναό μου μόνο ψη-λα-φώντας τον μέ τά χέρια σου, ἀλλά θά τόν δεῖς καί μέ τά μάτια σου».

Ἀμέσως, ἄνοιξε ὁ τυφλός τά βλέ-φαρά του καί θαύμα-σε τό μεγαλεῖο τοῦ ναοῦ, δοξάζοντας τόν Θεό καί τόν μάρτυρά του Δημήτριο.

Θά μπορούσαμε νά ποῦμε πάρα πολλά θαύματα τοῦ ἁγίου Δημητρίου, καί γιά τό μύρο, τό ὁποῖο μέχρι σήμερα πλημμυρίζει τόν ναό του, ἀλλά καί γιά πολλές ἐπεμβάσεις καί θεραπεῖες.

Ἄς ἔχουμε, λοιπόν, τή χάρη καί τῶν δύο ἁγίων καί τοῦ ἁγίου Δημητρίου καί τοῦ ἁγίου Λουκᾶ, τοῦ ἰατροῦ καί θαυματουργοῦ.

ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ